

MEMORIÁL Dr. VÁCLAVA VOJTĚCHA

LEDOVÁ JÍZDA

PETR HANZLÍK A IVAN KOBR

KRKONOŠE 1986 – 1998

- Naložené saně tažené sedmi českými horskými psy se pozvolna pohybovaly po projeté cestě proti proudu horské bystřiny. Asi kilometr zpět se zasněžené městečko horečně připravovalo na blížící se silvestrovské veselí. Rok tisící devítistý sedmdesátý devátý sčítal poslední hodiny posledních několika dnů. Horské hřebeny svahy svých kopců zúžily údolí. Spřežení se zastavilo u poslední chaty. Psi zapřažení podle traperského vzoru, (to znamená mezi dvěma postranními lanky) - za sebou, na povelu lehli. Psovod sestoupil ze sanice, sundal rukavici a zatím co prsty uvolňoval ledový příkrov ze svých vousů, těšil se celou svou bytostí z návratu do míst, která tolik miloval. Tři sta metrů před sebou u Dívčích lávek Bílé a Modré Labe spojilo své rozeklané řečiště. Hradba lesa zastínila Myslivnu a pod svojí klenbou ukryla již Medvědí koleno, Patejdlovu boudu, ale i boudu Medvědí a svojí hranici opřela o Fučíkovu a Martinovku. Pak již jen náletem kleče lemovala traverz Vysokého kola cestou k Labské boudě.

Poněkud na severovýchodě z lesa vykoukly jak ostrůvek pouze Ptačí kameny a loučka u Petrovky. Dál se lesní koberec setkal z obou stran. Jak české, tak polské a pokračoval až ke Stříbrnému hřebenu směřujícímu ke Sněžce.

"Je podívej, Harnish se psím spřežením", halekal jeden ze čtyř lyžařů, kteří se v údivu zastavili a nevěřícně zírali na první dog team, který se pohyboval na území tehdejšího Československa. Vyrušili ho z myšlenek. Střásl ze sebe sněh, který lehce popadá val, usmál se nad tím, jak všichni, které potkával reagovali souhlasně, poučení z právě probíhajícího třídílného filmu v televizi, čerpajícího z povídek Jacka Londona a vstoupil do teplem sálající místnosti úřadu Chráněné krajinné oblasti Krkonoše.

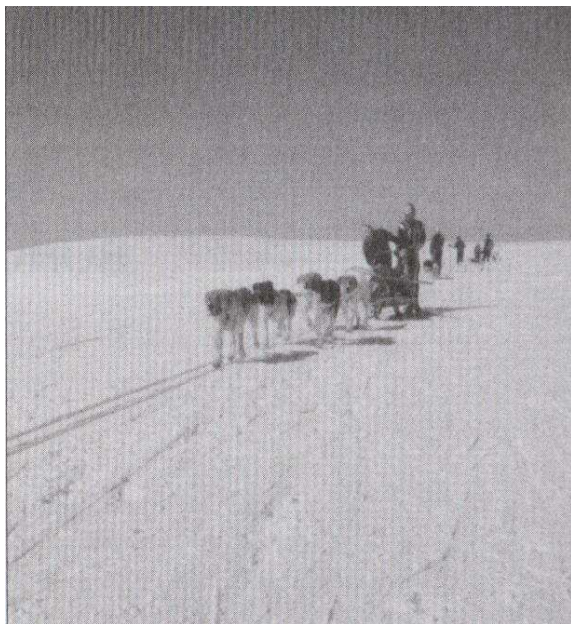
V kanceláři byli zrovna tři ze správců a i oni vyběhli před dům se krátce podívat. "Tak konečně jsi tady, již jsme Tě čekali", hovořil k psovodu hodnostně nejvyšší a všichni příchozí mu upřímně stiskli ruku. Znali se jen z korespondence a přesto se chovali přátelsky. "Vezmi si čaj a řekni co od nás budeš potřebovat" pokračoval ten ranger." Celkem nic a přes to mnoho. Budu tady denně vozit poštu po trase Špindlerův Mlýn, Martinovka, Labská, Jestřábí, Vrbatova bouda, Mísečky a zpět do Špindlu. Budu potřebovat někde na této trase postavit dva stany, ve kterých zřejmě musím přespávat a taky v lese uváží psy. Bez Vašeho povolení a kamarádské shovívavosti celý ten test odolnosti, výkonnosti a schopnosti nově vznikajícího národního plemene českých horských psů mohu zabalit."

"Kde ten camp chceš rozložit ?" ptal se dál onen pracovník Krnapu. "Nejlépe v lese pod Martinovkou" odvětil musher. "To není problém, jen žádné ohně a hlídej psy, ať Ti neutečou. My jsme ostatně toho názoru, že koně a psi se saněmi jsou návrat k přírodě a o to tady vlastně jde, jenže techniku reprezentující rolby a skútry nikdo nezastaví a to je škoda. Přece jenom jako symbol to za pokus stojí. Tak druhého ledna Tě u nás čekáme s první zásilkou. Dej na sebe pozor a ať Ti běhají psi".

Dopil čaj, popřál do Nového roku, práskl bičem a i se spřežením zmizel v rychlém cvalu se soumrakem v patách v lese.

Dvě zimy vozilo spřežení českých horských psů po Krkonoších poštu. Po ony dvě zimní sezóny křížovaly jejich stopy české nejvyšší hory všemi směry. Vozilo nejen poštu, ale i zásoby, radost a pocit sounáležitosti. Vím to, ten pošťák jsem byl já.

Dodnes slyším, když jsem se chystal k návratu domů, jak mi na poště ve Špindlerově Mlýně říkali: "Kam bys chodil. S těmi psy sem patříš jako Sněžka".

Dojezd do cíle 2. etapy- Luční bouda

Dříve byla většina spřežení českých horských psů (Chlum, Kobr, Elster, Klír), saně různých konstrukcí, železné skluznice, krmení pro psy všelijaké, biče, objemné stany, těžké řetězy na uvazování psů, tratě většinou neupravené a neoznačené.

*Dojezd do cíle 2. etapy - Luční bouda, Fr. Dolejš
Dříve se ale také účastnily spřežení sibiřských hušky
(Fr. Dolejš, I. Síbrt) i aljašských malamutů (J. Krejčí) Ivan Síbrt
dovedl ohromit bohatou výstrojí kterou si ulehčil pobyt v přírodě.
V jeho výbavě jste mohli vidět rádio, dalekohled, 10 kg kladivo,
železnou kotvu, nádobí aj. To vše na dvoupatrových saních!*

Za ty dvě sezóny (1979-1980 a 1980-1981) o probíhal test nově vznikajícího plemene, byla objevena nová "trapa", což je název pro loveckou stezku stejný jak na Sibiři tak na Aljašce, která voněla romantikou ale i tvrdou prací, odříkáním a láskou k přírodě bez náhrady a prospěchu.

Na takovéto neprozkoumané pěšině plné nástrah potkáš většinou jen dobré lidi a v osamění a nepohodě dlouhých trailů se myšlenky obdivuhodně utřídí.

Dobří lidé se začali ukazovat velmi rychle. Ne jen Ti, kteří byli mými přáteli v mém bydlišti již dávno a bez kterých by český horský pes neexistoval, ale ti, kteří nekřičeli "hele Harnish jede", nýbrž nabídli pomocnou ruku v začátku, který byl tak těžký. Díky nim jsem ve stanu dlouho nespal. Již na Nový rok 1980 jsem se s celým tím cirkusem stěhoval do soukromé chaty naproti Medvědí boudě, kam mne majitel Honza Šanovec velkoryse pozval. Jeho argument, že zdraví si mám šetřit na případnou expedici kde nebude zbytí, jsem uznal, ale odmítl pohodlí. Sroubená místnost pod schody, kde do rána zamrzla voda v ešusu bylo přesně to místo, které jsem potřeboval. Uvázaná smečka v lesních záhrabech, nebo volně pobíhající v době odpočinku po louce se nedala utajit. Moje dočasné bydliště bylo známo. Pomáhali kluci z Krnapu a můj dík tímto dodatečně skládám Jaromíru Gebasovi, ale i z Horské služby, kdy Přemek Kovařík, nebo Ivoš Doležal jsou chlapíci, které dodnes rád vidím a můj dům je jim otevřen. Přišli i ti, se kterými jsem objevoval jízdu se psím spřežím jako novou sportovní disciplínu. Bratři Pechkové, bratři Elsterové, bratři Kobrové, ale i zálesák od narození, jemuž sudičky přičly geny lovců od Yukonu a jakýmsi nedopatřením žil ve Vrchlabí, Honza Chlum. Druhým já byl a je můj bratr Martin Kyncl a samozřejmě další, které nelze všechny dost dobře vyjmenovat, abych na některé nedopatřením nezapomněl a jim nechtěně neublížil.

Najednou českých horských psů bylo málo a čekalo se v pořadníku na narozená štěňata. Situace byla o to složitější, že v té době speciálně tažená plemena psů v naší republice neexistovala a import byl více jak problematický. Problematické bylo i vybavení. Ze zaslaných starých časopisů a fotografií, které jsem od příznivců z Aljašky několikrát obdržel, než tvrdá ruka cenzury uzamkla mou poštovní schránku, jsme čerpali moudrosti.

Od prvních kovových saní posazených na lyžích "skočkách", jsme se rychle dostali k typu

souhlasnému s tím dnešním. Jen s materiály a rozměry jsme v nekonečném hledání laborovali. Když jsem z White Horsu dostal první psí postroj pro zápřah vedle sebe, dlouho jsem ho Alfovi nasazoval, než bylo konečně jasno, kam má strčit hlavu. Sledy lan jsme nechávali plést u provazníků, používali ocelová lanka nebo prádelní šňůry. První zkorodované karabinky jsem odštíhal od demontované veslařské dráhy, kde přidržovaly bójky. Stravu pro psy na první přejezdy a později závody jsme vařili a mleli na kaši a plnili s ní foliové nohavice od mléka. Byla to doba pionýrská plná tápání ale i plná přátelství, kdy bylo jedno, kdo saně řídí a kdo jen tak na lyžích jede za spřežením.

Byla to doba, kdy jsme si psy půjčovali, aby mohla vyjet první spřežení. Byla to doba, kdy byl založen první chovatelsko sportovní klub pro ježdění se psy - klub českého horského psa - jehož členy se stali většinou výkonnostní sportovci. Najednou se psem toužil jezdit každý, ale běžky nadlouho odložit se nechtělo. Tandem lyžaře se psem spojenem lankem dal základ ke vzniku speciální národní disciplíny skijóringu. Mezi Luční boudou, Liščí a Černou horou nás v roce 1984 jezdilo skijóring pět. Ivan a Pavel Kobru, Ivoš Doležal, Jirka Emichel a já Petr Hanzlík. Předháněli jsme se a zkoušeli soutěžit. Podlehli jsme neodolatelnému kouzlu této sounáležitosti a vážně naplánovali první závody v mushingu pro příští rok.

Šestnáctého a sedmnáctého března roku tisícího devítistého osmdesátého pátého byly odstartovány první závody, otevřené pro všechna plemena a vznikající kluby ve třech disciplínách. První den dopoledne skijóring, odpoledne tah naložených saní na 30 metrů, druhý den závod spřežení do pěti psů. Ten jednokolový systém byl volen záměrně.

Ze psů běžících skijóring se druhý den skládala spřežení. Trať byla vybírána ve srovnání s těmi, které se jezdí dnes, doslova d'ábelská, pro oba dny shodná. Startovali jsme pod Hrnčířskými boudami. Zprava minuli Tetřevky, prudkým nebezpečným sjezdem se vyřítili na cestu z Černého Dolu, kde v plné rychlosti bylo nutné uhnout vlevo, neboť hrozil pád do potoka. Asi tři sta metrů do příkrého kopce a pak již v pozvolném stoupání šikmo proti vrstevnicím tři kilometry na lom svážnice. V klesání u Zrcadlovek jsme nad Jánskými lázněmi odbočili vlevo. Na vysněžené silnici na Černou horu nechávali závodníci i psi poslední zbytky sil. Za Černou boudou se cesta pozvolna svažuje až se prudce zlomí k Javorčímu potoku.

To místo plné boulí, zúžené v hrdlo lávky až do protisvahu je lyžaři nazýváno "Václavák". Mohlo by být pestře zdobeno množstvím zlomených hůlek, lyží ale i nějakým tím kilogramem sádry. Na to se v závodě však nesmí myslet. Cíl na Kolínské boudě byl vysvobozením.

V roce 1986 měl termínový kalendář závodů pět. Čtyři pořádané klubem českého horského psa a jeden klubem psů severských plemen. Tím pátým v pořadí byl třídní etapový závod expedičního charakteru nazvaný memoriálem dr. Václava Vojtěcha.

Start a cíl ve Vrchlabí s přejezdem hlavního Krkonošského hřebene v délce cca 100 km předpokládal náročnost. U každého spřežení pravidla určila dvoučlenou posádku.

Psovoda za saněmi a pomocníka na lyžích. Dva bivaky cestou (Vosecká, Luční), veškeré zásoby sebou, zákaz konzumace jídel a nealkoholických nápojů na chatách a pro všechny stejné podmínky. Závod podle přidělené mapy, bez možnosti jakékoliv pomoci od kohokoliv s výjimkou účastníků závodu mohl být odstartován. Jel jsem s Ivanem Kobrem.

Březen přinesl s prudkou oblevou jaro. Metrové vrstvy sněhu rozbředly na kaši a teplý vítr hnal před sebou jen mlhu s deštěm. Devět dvoučlených hlídek a na padesát psů se v tom vlhku chvělo vzrušením a chladem.

Stopky v rukou startéra udávaly neúprosně čas startu každému dog-teamu bez ohledu na to, zda je připraven, či nikoliv. Vrchlabí se pomalu probouzelo a nikomu z obyvatel se příliš nechtělo opustit teplé přístřeší. Nás by však už nedokázal zastavit ani zákaz Bivak Vosecká bouda hřebenových túr.

Nejenom jízda během etapy prověřila výbavu a kondici závodníků, ale nemalou měrou také bivaky. Nevhodně zvolený způsob bivaku někdy zapříčinil to, že po kruté noci musela posádka závod vzdát.

Bivak - Vosecká bouda, Petr Hanzlík při dobrém počasí je ale bivak krásným zážitkem. Dobrá posádka vystačí s malým dobrým stanem, spacáky, podložkami, vařičem, čelovkou, trochou jídla, dobrým krmením pro psy, lékárnou, lehkým nádobím a úvazem pro psy. Dobré saně a pak ještě několik psů.

Pro všechny regulérní měřítko. Ještě dotáhnout kurt, aby náklad na saních byl bezpečně připevněn, a pak jen kupředu.

Go! Psi se po prvních metrech bořili po břicha a psův odraz za madlem saní udělal sotva pár kroků a také po pás uvízl v ledové kaši. Jen ti druzí na lyžích, měli trochu výhodu. A před námi bylo 40 kilometrů. Něco podobného psi ani závodníci zatím nezažili. Vydrží to vůbec nějaká posádka?

Vrchlabí se slabými šesti sty nad mořem zůstalo v mlze pod námi a rozhledu na kopci Žaly, kolem které jsme projížděli o 419 nadmořských metrů výš, jsme v té nepohodě jen tušili. Mírným sjezdem se dostali na vrstevnicovou, poněkud pevnější cestu. Rychle jsme se minuli Třídomí a první posádky, které při trati sbíraly dech a odvahu pokračovat. Za dobrých sněhových podmínek by se smečky hnaly v těchto úsecích dvacetikilometrovou rychlostí. Nyní dosahovali mokří a přehřátí psi rychlosti sotva poloviční. Před Špindlerovým Mlýnem, nad přehradou, první kontrola u Švýcarské boudy zaznamenala náš průjezd. Prudce doleva kilometry do kopce, cesta se změnila ve stezku a čtyři kilometry sjezdu, nebo spíše splouvání sněhovou břečkou. Na psy byl žalostný pohled. Hotel Skála nad Vítkovici. Další kontrola. Pro změnu dvanáct kilometrů do kopce na Pančavskou louku. V 1340 metrech nad mořem byl konečně tak očekávaný pevný, i když mokřák podklad. Psi dlouhé době přešli zase do klusu.

Po více než pěti hodinách jsme v cíli první etapy, na Vosecké boudě. Přivazujeme psy, stavíme stany, opravujeme saně a hlavně se dohadujeme, kolik teamů tu první etapu dojede.

Dojelo šest. Jen tři posádky zlomila úskalí tratě. Nakrmili jsme psy a rozpouštěli sněh v ešusech nad benzínovými vařiči, abychom zahnali nekonečnou žízeň. Spacáky jsme měli suché. Bylo nám teplo a každá dvojice promýšlela taktiku na zítřejší etapu. Poklidná expediční jízda přes krkonošský hřeben, jak si organizátoři představovali, se najednou změnila v honbu za minutami, protože jen tak malé rozdíly dělily od sebe jednotlivé hlídky.

Tenká stěna geodetického stanu se lehce vzdouvala mírným vánkem a její signální června barva klamně šálila představivost. Uvnitř jsme mohli mít dojem, že je stále počasí s dalekou viditelností. Napadlo mne, zda ze Skřivan u Nového Bydžova jsou někdy vidět Krkonoše. Spíš ne, jako nejsou určitě vidět od Sadského u Poděbrad. Tato dvě městečka jsou místy narození a předčasné smrti muže, na jehož počest a památku tyto závody pořádáme. Dvě místa v rovině, vzdálená od sebe jen pár desítek kilometrů, dvě místa, která sevřela třicet jedna let aktivního, dravého mládí. Tisíce kilometrů od domova vzdoroval mnohokrát smrti na krách Rossova moře ve Velrybí zátocy. Mnohokrát byl oslepován antarktickými vichřicemi, a přece si pro smrt musel přijet do rodného kraje.

Dnes třeba mohl jako pětáosmdesátiletý stát na startu I. ročníku. Byl by to požehnaný věk, ale jsou tací. Určitě by nám držel palce. Vždyť se bezděky stali pokračovateli jeho myšlenky, kterou nestačil uskutečnit. Do českých hor zavést smečky tažných psů. Je pravda, že měl tehdy jiný motiv než my. V té době byl jediným dopravním prostředkem v zasněžených horách Československa koňský potah. Snad každá horská bouda měla koně a saně. Sněžné skútry a rolby byly fikcí Julese Věrna. Václav Vojtěch věděl dobře, že třeba z Luční boudy do Pece a zpět trvá cesta koňského potahu v zimě tři dny. Se smečkou psů je srovnatelným nákladem prakticky za jakéhokoliv počasí urazit stejnou vzdálenost za den. Věděl také, že pět až sedm psů může každá větší hřebenová chata uživit ze zbytků. Krmením pro koně je ale třeba stájet zásobit do prvního sněhového poprašku. To byly výhody, které ho přiměly nejen o problému uvažovat, ale i přivést do Čech prvního saňového psa, který se narodil daleko za polárním kruhem, skoro až u jižního pólu.

Noc byla klidná. Ráno jsme vstávali brzy. Vařič hučel monotónní melodií a v ešusu se rozpouštěli sněhové hroudy. Snídali jsme, pili horký čaj, ale ze spacáků jsme vysunuli jen ruce po ramena. Poslední z předchozí etapy, startovali první. Měli jsme čas. Vyjžděli jsme předposlední. Čekalo nás třicet kilometrů, které kopírovaly horský hřeben. Nulová izoterma byla asi v tisíci nadmořských metrech a zde lehce mrzlo. Viditelnost mizerná, ale tím jsme se netrápili, protože obdivovat krásy Krkonoš nebyl čas. Závodili jsme. Rychle sbalit stan, naložit věci na saně, zapráhnout psy. Jen minutu jsme čekali na pokyn sebou klubko psů. Vše dobře dopadlo, ani psy, ani psovod se nezranili. Sundal jsem lyže a rychle pomáhal. Za chvíli jsme pokračovali. Škoda ztracených minut. Pod kopcem kamarádi spravovali zlomenou vzpěru saní. I oni podcenili záludnost tratě. Rychle jsme vystoupali na Ptačí kámen a pokračovali cvalem až ke kontrole u Špindlerovky. Přejeli jsme mlhou zalitý Stříbrný hřeben a s časem 1 hodina 47 minut projeli cílem u Luční boudy. Tálo a začalo drobně pršet. Myšlenky na pohodlí zastínila obava o psy. Přehřátí uléhali do mokrého sněhu. Provlhlá podsada je před chladem už nechránila. Ne 25°C pod nulou, ale vlhko v nulových teplotách je nebezpečí, které doléhá na zdraví psů i lidí. Budujeme záhraby, stavíme stany a zjišťujeme, že i pěřové spacáky máme vlhké. V následující noci nikomu teplo nebude. Ve společenském sále Luční boudy jsme oficiálně oznámili výsledky pohárové soutěže a rozdali ceny. Přijeli startéra.

Smečka psů, naložené saně řízené psovodem a na vlečném laně karabinou připojený lyžař - tak vypadal každý team ženoucí se po hřebenovce. Ve sjezdech se lyžař odepínal a podle náročnosti tratě udával tempo psům. Na rovině nebo v kopci byl však předjet. Když nestačil vlečné lano hbitě chytit a rychle se karabinou zase spojit, už nikdy nedokázal smečku dohonit. V tom případě musel psovod psy zastavit a čekat. To byly ztrátové minuty, o které se bojovalo. Předjeli jsme Zlaté návrší, minuli Labskou boudu, vystoupali pod Sněžné jámy a traversem objžděli Vysoké Kolo. Psi běželi po tvrdém povrchu rychle a lehce. Byli po uplynulé sezóně v

dobré formě. Krátké úseky klusu střídal dlouhý cval. Znal jsem ten nepříjemný sjezd k Martinovce. Držel jsem vlečný kurt odepnutý v ruce a křičel na psovoda. Marně. Psi v trysku proběhli levou zatáčku a v nezměněném tempu pokračovali šikmo po úbočí příkrého svahu. Psovod přenesl těžiště na levou sanici a s pravou ve vzduchu balancoval třicet, sto metrů. Neměl šanci. Saně padly zpět na obě sanice, pravá se zařízla do sněhu a katapultovala vše, co bylo spojeno lany i s psovodem. Několikrát se saně převrátily a táhly za sebou klubko psů. Vše dobře dopadlo, ani psy, ani psovod se nezranili. Sundal jsem lyže a rychle pomáhal. Za chvíli jsme pokračovali. Škoda ztracených minut. Pod kopcem kamarádi spravovali zlomenou vzpěru saní. I oni podcenili záludnost tratě. Rychle jsme vystoupali na Ptačí kámen a pokračovali cvalem až ke kontrole u Špindlerovky. Přejeli jsme mlhou zalitý Stříbrný hřeben a s časem 1 hodina 47 minut projeli cílem u Luční boudy. Tálo a začalo drobně pršet. Myšlenky na pohodlí zastínila obava o psy. Přehřátí uléhali do mokrého sněhu.

Bivak - Luční bouda poskytovala více komfortu a bivaky zde bývaly podstatně kratší. Bar tak brzo nezavírali, jako na Vosecké. S výživou psů si psovodi tak hlavu nelámali jako dnes. Pítí žádné, však je sněhu všude dost. Večer trochu žrádla, třeba dvě prasečí nožky. Když se to někde trochu servalo, tak ty díry v kožichu hned Honza Chlum zašil.

Provlhlá podsada je před chladem už nechránila. Ne 25°C pod nulou, ale vlhko v nulových teplotách je nebezpečí, které doléhá na zdraví psů i lidí. Budujeme záhraby, stavíme stany a zjišťujeme, že i péřové spacáky máme vlhké. V následující noci nikomu teplo nebude. Ve společenském sále Luční boudy jsme oficiálně oznámili výsledky pohárové soutěže a rozdali ceny. Přijeli novináři a nejzdatnější absolvovali úseky tratě na lyžích.

Příprava na večer-Honza Chlum bivakoval raději odpoledne, aby si více užil vystoupení westernové skupiny „Caramela“, kvůli čemuž se asi Ledová jízda dříve pořádala. Jinak Honza vždy vynikal kvalitou vybavení, saněmi a hlavně uměním vést bezpečně velká spřežení českých horských psů a později i alaskánů

Měli O čem psát a jejich poznámkové bloky se rychle plnily. Memoriál dr. Václava Vojtěcha. Na čí památku se vlastně pořádá?

- Roku 1928 pravidelně zaplnily četné rubriky novin a časopisů zprávy o zahájení americké polární expedice admirála Richarda Evelyny Byrda k jižnímu pólu. Tuto vysněnou metu Antarktidy, která lákala a zahubila mnoho významných a statečných osobností, jako první zdolal norský polárník Roald Amundsen 17. prosince 1911. Ale Byrd byl letec a chtěl jižní pól pokořit s letadlem. Ve dvacátých letech však letadla nebyla dokonalá a měla malý akční rádius, a tak bylo nutno zřídit hlavní základnu na místě, kam doplují lod, a pak směrem k pólu vybudovat několik předsunutých dep s pohonnými hmotami a nutnými zásobami. Pochopitelně nešlo jen o přelet pomyslného bodu, ale především o zmapování rozsáhlého, neznámého kontinentu.

V době, kdy expediční lodě Eleanor Bolling a City of New York pluly z USA na Nový Zéland, sedmadvacetiletý doktor historie a kartografie Václav Vojtěch řešil své existenční problémy způsobené evropskou hospodářskou krizí. Živil se jako prodavač novin. Jeho odvěká touha po polárních končinách, jítřená pravidelnými zprávami tisku, mu dala odvalu a admirálu Byrdovi dopisem nabídl své služby. Byl s díkem odmítnut. Výprava byla kompletní. Vojtěch se nenechal odradit a rozhodl se k fantastickému kroku. Byl naprosto bez prostředků, a tak se osobně obrátil na prezidenta republiky T. G. Masaryka. Zatajil odmítavý dopis od Byrda a svůj smělý plán zúčastnit se expedice přednesl představitelům vlády. Pomohli okamžitě. Vždyť dravost mládí je nutné rozvíjet a podporovat. To tvrdil i milionář Tomáš Baťa. Od hlavy státu, továrníka Bati a nakladatelství Melantrich obdržel do týdne po 10 000 korunách i s požehnáním. (Dobře placený kvalifikovaný zedník vydělal za měsíc 700,- Kč.)

Na Nový Zéland Vojtěch doplul včas a okamžitě zašel za Byrdem se stejnou prosbou, jakou vyslovil v dopise. Dostal tutéž odpověď. Zklamán alespoň pasivně přihlížel po dlouhé dny nakládání lodí a vrcholícím přípravám k vyplutí. Byrdovi jeho zájem neunikl. Těsně než lodě zvedli kotvy, nechal si admirál Vojtěcha zavolat. Bez úvodu se rovnou zeptal: "Co budete nyní dělat?" Vojtěch odpověděl: "Tvrdě pracovat na Novém Zélandu, abych mohl zaplatit dluh státu, a pak odjedu na Aljašku a pokusím se o vlastní malou expedici." Byrd potřeboval rozhodně lidi, kteří vědí co chtějí, a tak se ještě jednou zeptal: "Když vás vezmu, budete dělat cokoli?" Vojtěch okamžitě přisvědčil a dodal, že třeba bez nároku na odměnu. Do seznamu posádky přibyl i Vojtěchovo jméno.

Pracoval jako topič, stevard a nakonec jako psod. Stal se prvním Čechoslovákem (když nepočítáme nedoloženou činnost dobrodruha Welzla a neblahou pouť akademika Běhounka na vzducholodi Itálie, vedenou generálem Nobilem, která na cestě ze Špicberk k severnímu pólu roku 1928, havarovala), jenž překročil brány Antarktidy.

Ještě v roce 1928, na nejjižnější výspě otevřeného moře u antarktické pevniny, vybuodovala expedice základnu, kterou nazvali Malá Amerika. Spěšně vylodili zásoby a část mužstva v ní přes polární noc zůstala. Celé úsilí bylo nakonec korunováno úspěchem, když admirál Byrd dne 25. listopadu 1929 jižní pól přeletěl.

Ti aktivní, mezi nimi i dr. Václav Vojtěch, dostali za účast na výpravě od amerického kongresu zlatou medaili.

- Jak jsme předpokládali, noc byla nepříjemná, větrná. Před všude přítomnou vlhkostí nás spací pytle mnoho neochránily. Psi byli mokří a chvěli se, jak bezděčná činnost svalstva probouzela krevní oběh. Ráno byla hustá mlha a teplota na nule. Profil poslední etapy měl po počátečních šesti rovinatých kilometrech krátké stoupání a pak jen dlouhé sjezdy, proložené tříkilometrovou rovinou. Celkem 22 rychlých kilometrů. Tentokrát se na startu jako první řadily nejrychlejší hlídky. Byla to ukázka, jak citlivě přistupovali pořadatelé k závodu. Chtěli předejít zbytečnému a náročnému předjíždění v exponovaných sjezdech a případným kolizím.

Foukal vítr a drobně mžilo. Oči slzely, jak jsme se snažili rozeznat siluety na dvacet metrů před námi. Psi se vzpírali, dychtiví vyrazit. Fram se jmenovala loď, která vítězně unášela Nansena driftujícím ledem Arktidy a Amum-ndsena k břehům Antarktidy, aby jako jediná svého druhu skončila v námořním muzeu v Oslo. Měla příznačný název. V překladu to znamená vpřed. V končinách věčného ledu a sněhu, kde psi v postrojích tahali od nepaměti naložené saně, cesta zpět znamenala většinou zkázu.

I naši psi chtěli jen vpřed a otočit je do protisměru bylo obtížné. Psovod sundal nohu z brzdy zaryté ve sněhu. Saně nadskočily a smýkly lyžařem připnutým k vlečnému lanu. Poslední etapa byla odstartována. Věřím pevně, že psi vnímali atmosféru závodu podobně jako závodníci. Vydávali se z posledních rezerv. Prvních šest kilometrů k úbočí Sněžky a zpět se lyžař na laně snažil v té rychlosti a špatné viditelnosti pouze neupadnout. V klusu smečka vyběhla krátké stoupání a znovu se cvalem hnala prudkým sjezdem šikmo svahem k Výrovce. Lyžař před leadrem zpomaloval tempo a psovod vyvažoval saně akrobatickými kousky. Když cesta přecházela v rovinný úsek, lyžař uvolnil stopu a psi se znovu rozeběhli maximální rychlostí. Muž na lyžích se hbitě připnul k lanu. Mlha klesáním řídla, ale sníh se rovněž měnil v rozbředlou kaši. Před námi se objevil doposud vítězící team. Svitla naděje změnit pořadí. Naši psi přidali. Za chvíli jsme jeli první. Do cíle ještě posledních osm kilometrů sjezdu. Psi se opět začali bořit. Tempo se zpomalilo. Zase jsme jeli druhí, a tak jsme také projeli cílem. Brzy přijeli i ostatní.

Skončil závod, kterým končila i zimní sezóna. Vlastně první závodní sezóna svého druhu u nás. Zbývalo už jen vyhlásit výsledky, rozdat ceny a pamětní plakety s Vojtěchovým jménem. Jen kousek je to z Vrchlabí do Skřivan u Nového Bydžova. Vojtěch se tam do rodné myslivny roku 1930 z expedice na jižní točnu nevracel sám. Přivezl s sebou kromě velkých plánů, i štěně tažného psa, který se v Malé Americe narodil. Dostal jméno podle jedné z lodí - York. Vojtěch se rozhodl chov těchto psů zavést do našich hor. Dovedl si velice dobře představit smečky psů, které třeba v Krkonoších rozvázejí zásoby od chaty k chatě. Provozoval to sám jako psovod v novozéland-ských Alpách, kde pro Byrda psy trénoval v době, kdy část výpravy v Malé Americe přezimovala.

- Zatímco pes dorůstal, Václav Vojtěch publikoval, přednášel a sháněl prostředky na vlastní expedici. Z neznámého kamelota se stal známý polárník, který měl mnoho příznivců. Přípravy vrcholily, další životní cíl se měl stát skutečností. Zdálo se, že toho vitálního, zdravého mladého muže nic nezastaví.

Start 3. etapy Luční bouda, Kobr Ivan a Petr.

Starty jsou vždy kořením závodu. Nervozita, napětí, vzrušení. Právě i start by měl být u dobré posádky záležitostí a lyžaře. Bezpečný průjezd celou etapou, předjíždění a zdolávání dalších překážek po cestě do cíle, která v mnohdy nevede po upravené trati (nebezpečné sjezdy, zledovatělé traversy apod.) to je oprávněný důvod přítomnosti lyžaře při tomto závodě

*2. etapa novodobé Ledovky, Kobr Ivan - Václav Kůrka
Po zákazu pořádání Ledovky po hřebenech hor se hledaly náhradní možnosti trati. Bylo jich několik, ale jedno měli převážně společně. Cíl první etapy byl na Kolínské boudě. Tam se dvakrát bivakovalo a druhá etapa vedla po Horské silnici k Hřibčím boudám, vpravo nahoru na Vodovodní cestu a po ní okolo chaty Mír zpět. Výhodou nových tratí je, že jsou převážně dostatečně upraveny a etapy se dají dle potřeby zkracovat nebo prodlužovat.*

Ještě před odjezdem na Aljašku nechtěl odmítnout pozvání do prázdninového tábora v Sadské. Ještě jednu přednášku u táborového ohně a pak....

Na kánoji se jel projet s novinářem Došlíkem po Labi. Měl ještě čas, než první plaménky ozářily dychtivé tváře dětí, pro které byl vzorem.

Dnes nikdo neví, proč se kánoje na klidné řece převrhla. Zřejmě úder bortu lodi jej omráčil. Čas se pro dr. Václava Vojtěcha zastavil dne 6. srpna 1932. Tělo klidně plynoucí Labe vydalo. Plány a naděje mírný proud odnesl do moře a odsud i do míst blizardů a sněžné slepoty.

Vzpomínka na tohoto statečného muže pomalu bledla. Lidé měli vbrzku jiné starosti. Svět se chvěl v bouři světové války, polární objevy se zastavily. Později, když draze vykoupený mír dal volněji vydechnout, následovali Václava Vojtěcha další Čechoslováci. Jejich cesty byly snazší, oblasti za polárním kruhem se staly součástí nového světa.

- Vojtěch byl ale první a na nás, kteří jsme realizovali alespoň jeden z jeho záměrů, zůstalo pozvednout jeho jméno, upadající v zapomnění. Na jeho počest jsme nazvali I. ročník expedičního závodu memoriálem dr. Václava Vojtěcha.

Ještě další tři ročníky (1987, 1988, 1989) vedly přes Krkonošské hřeben v celkem neměnicí se trase. Memoriál Václava Vojtěcha se dostal do podvědomí a stal se důstojnou tečkou za každou končící sezónou. Stal se ale i výzvou pro všechny organizátory a nadšence, kteří obětovali v tichosti a skromnosti čas a úsilí s jedinou představou. Představou, aby ten další ročník byl ještě lépe připraven, jak ten minulý. Myslím, že k desátému jubilejnímu ročníku by slušelo, vzpomenout na ty první, kteří spojili síly k realizaci uskutečnit v tehdejší Československu etapový expediční závod psích spřežení. Ta vzpomínka je mi obzvlášť milá. Je na doby kamarádství a sounáležitosti, ze které jsme všichni čerpali nezlomný entusiasmus a nadšení pro věc. Dodatečný dík patří Míle Čumpelkové, která již Václavu Vojtěchovi předala od nás ty nejčerstvější zprávy a někde u Mléčné dráhy čekají na svit polární záře, aby zapřáhli nebeské spřežení. Nelze nevzpomínat na Honzu Chluma a kluky Kobru, kteří jako místní nesli největší břemeno. Rád vzpomínám na taneční country skupinu "Caramella", která bez nároku na odměnu z Prahy dorazila až na Luční boudu, aby večer dala náležitý punc ryzosti. Kamarádi ze skupiny " Modrý měsíc " z Vrchlabí nemohli chybět a tak není divu, že jsme se na sebe těšili, lhostejno, čím kdo přispěl, nebo jakého úspěchu v samotném závodě dosáhl.

Dlouhá léta jsem do Krkonoš nenašel cestu. Mrazivý opar a bílé opojení mne vábilo v jiných místech. Až v roce 1997 jsem se vrátil. Smutek se usadil na duši. Viděl jsem hory

podobné pohoří Královny Maud v Antartidě. Holé, vystavené erozi. Viděl jsem hory znásilněné civilizačním šlénstvím, postrádající rozumný řád.

Viděl jsem hory, ve kterých spřežení psů nesmí na hřebeny s ohledem na ochranu přírody, zatím co výkonné skútry a rolby přeorávají svými pásy cesty ve všech směrech pro pohodlí každého majetného měšťáka. Pracovnice Chráněné krajinné oblasti mají své pokyny a představy, jak naše nejvyšší hory Krkonoše zachránit. Zlomen jsem obul běžky a dezorientované tápal v místech, která jsem nedávno důvěrně znal. Hledal jsem les a připomínal si ho podle chat mnohdy opuštěných, nebo vyhořelých.

Odpočinek po etapě, Ivo Rašín chválí. Nyní je většina spřežení alaskánů, sibiřských hušky (Chlum, Kobr, Matu-lík, Jerie, Němec, Řepík, Hanuš, Lebloch, Porubský). Zlepšila se organizace závodů, existuje již někdy slušná časomíra, tratě bývají i místy značené, startuje se v kratších intervalech a obráceném pořadí, než jaké byly časy v předešlé etapě, dosahuje se větších průměrných časů, etapy jsou delší, rozdíly mezi spřeženími jsou menší a závod je tím zajímavější.

Hledal jsem místa, kde jsem se rád vždy zastavil. Hledal jsem zoufale něco, co se dá zachránit a věděl jsem, že stopa sanic, kreslící do sněhu dvě nekonečné rovnoběžky, jako ukazatel správného směru, na kterou jsme ještě v roce 1981 a tehdejšími rangers vsázeli, se nenávratně ztratila. Zapadla někde v údolích, jak zbloudilá kule vystřelená bez cíle.

Pátý ročník memoriálu, který se pořádal ve dnech 8. - 10. 3.1991 se stal mezníkem v dalším vývoji tohoto expedičního závodu. Po zákazu Krnapu vést trať znovu po hřebenech Krkonoš, nastala v roce 1990 přestávka. Až rok 1991 navázal na tradici, ale se sérií změn. Memoriál zůstal nadále v Krkonoších, ale jediná hora, která se mohla přejet byla Černá. Organizátoři určili táboření na jednom místě. Lom ve Strážném. Zde byl také start a cíl každé etapy. Ta první objížděla Černou horu zprava kolem Pardubické a Krausovy boudy, aby se Dolním vodovodem napojila na Obrázkovou cestu svažující se do Strážného. Etapa druhá v protisměru té včerejší vedla závodníky ke Kolínské boudě, dál na Černou horu a opačně sjezdem k Zrcadlovým boudám k cíli po Horské silnici. Poslední den se závodilo na trati výrazně kratší. Stoupání skončilo na rozcestí pod Výrovkou. Zde spřežení uhnulo vlevo k bývalé Klínové boudě a přes Pláně zpět k tábořišti v lomu. Tohoto ročníku se zúčastnil i první zahraniční závodník. Profesionál Thomas Gut ze Spolkové republiky Německa. Spolu s Ivanem Kobrem utvořili hlídku o třídu lepší, se skvělým vybavením a výbornými psy. Jejich vítězství v celkovém čase o 2 hodiny 15 minut lepším druhého teamu neměl kdo snížit. Chyběli ti nejlepší z minulých ročníků.

Šestý ročník hledá opět optimální trasu. Opouští jakousi hvězdicovou jízdu z jediného tábořiště z minulého roku. Startuje se 21. 2.1992 z autocampingu ve Vrchlabí. Trať vede po svážnicích na Hromovku nad Špindlem s cílem ve známém lomu u Strážné, kde se bivakuje. Druhý den po Horské silnici na Kolínskou je vzpomínkou na těžší loňskou druhou etapu.

Tentokrát se stany staví před Kolínskou boudou, V poslední části šestého ročníku se od Kolínské sjíždí Horskou silnicí k Dolnímu Dvoru a odtud do Vrchlabí, kde je cíl memoriálu s dosud nejvyšší účastí šestnácti týmů, z toho čtyři zahraniční. Jen čeští horští psi se ze závodu začali pozvolna vytrácet. Generační problém? Vsázka na nová plemena? Útlum klubové činnosti? Nebo specializace, kde s vypůjčenými psy již nedokážeš postavit výkonné spřežení? Od všeho trochu. Snad v jubilejním ročníku se blýskne na lepší časy. Český horský pes by si to zasloužil.

Organizátoři ročníku sedmého (16. - 18. 2 1994) přesouvají tratě do východní, nižší části Krkonoš. Posádkám však nic nedarují. Kopcovitých 97 kilometrů všech deset přihlášených týmů náležitě prověří. Zdá se, že již nestačí všeobíhající pravidlo " pro všechny stejné podmínky a hlavně fair play." Závod se charakterem začíná měnit. Z toho původního expedičního, na závod oficiální kategorie Long Pravidla se konkretizují. Sice nadále zůstává, že výstroj, výzbroj a strava pro psi a posádku každý povinně veze s sebou, ale pokračují dál.

Lyžař již nemůže laborovat s možnostmi, zda bude zapražěn za saně, nebo si prostě vezme vlastního psa a bude mushera doprovázet ve skijóringu. Přitvrdit zřejmě pořadatele donutila i skutečnost, že za jeden tým se chtěli považovat posádky, které do dvou saní prostě rozdělili původní nahlášené posádky, mnohapočetné spřežení.

Od ročníku sedmého, každý lyžař z hlídky se může připoutat jen ke svým saním, nebo jet za své a na lyžích (s výjimkou nebezpečných úseků kdy může zout lyže a přistoupit na saně).

Také trať je označena a v některých úsecích i upravena. Finanční náročnost pomáhají zvládat i první sponzoři. První etapa je odstartována v Žacléři.

Trať závodníky vedla přes horní Malou Úpu na Spálený Mlýn, Janovy boudy, Velkou Úpu a Javořím dolem - Kolínskou boudu, kde se stejně jako v roce 1993 bivakuje, ale tentokrát obě noci. Druhá etapa se jede nalehko. Po Horské silnici na Hříběci boudy a Přední Renerovky a zpět západním úbočím Liščí hory na Lesní boudu a Kolínskou. Etapa poslední se vrací protisměrem té první do cíle v Žacléři.

Osmý ročník memoriálu Václava Vojtěcha má s tím sedmým společně jen místo startu a cíle, který je v Žacléři a dvoudenní bivak u Kolínské boudy. Tam je ale třeba nejen dojet, ale i dovést stan, spacáky, potraviny a další nezbytnosti. Od startu u porcelánky k Rýchorskému kříži nelze jinak než do kopce až k polské hranici. Psi nemají kde nabrat sil. Cesta zase klesá, přes Portášky až do Pece. Po proudu řeky se trasa vrací do Velké Úpy a Javořím dolem konečně ke Kolínské boudě. Druhá etapa je již známá z minulého ročníku. Osvědčila se a zůstává. Z té třetí jde strach. Tentokrát ne ze stoupání, ale ze sjezdů. Je totožná s etapou první, jenže v protisměru. Od startu s odpočatými psy a plnou zátěží rovnou Javořím dolem do Úpy je kaskadéřské vystoupení. Sjezd Polákem k cíli v Žacléři není nic snadnější. Dostavila se i televize Nova. Bohužel nikdo ze štábu se neobtěžoval najmout třeba skútr a natočit ze závodu zpravodajství, představující závodící hlídky jako sportovce, podstupující náročný a vyčerpávající závod. Je podstatně lehčí počkat v cíli poblíž restaurace a sestříhávat v honbě za senzací jen ty záběry, kde se některému týmu něco špatného přihodilo. Inu někdy je medvědí službou pozvat si za účelem propagace neznámého z masmédií.

Poslední uskutečněný ročník byl devátý a potýkal se s nedostatkem sněhu. V roce 1996 se neuskutečnil a ani ten, který se konal od 6. do 8. 3. 1997 zachraňovali organizátoři v hodině dvanácté. Start a cíl memoriálu byl vrácen do Strážného. Dva bivaky zůstaly zase na Kolínské boudě. K té cesta vedla přes Pláně, ke staré vyhořelé Klínovce, k Zadním Renerovkám a Dolním vodovodem na tábořišti u Kolínské boudy. Druhá etapa, opět nelehko, směřovala přes Dolní vodovod na Kolínskou boudu. Třetí etapa v protisměru té první, zavedla hlídky zpět do strážného.

Rok 1998 zaskočil pořadatele znovu anomálií počasí. I tento ročník se musel odložit. Odložit na termín 19. - 22. února 1999. Věřím, že šlo o řízení osudu. Dal nám všem čas. Memoriál dr. Václava Vojtěcha se připravuje na jubilejní desátý ročník.

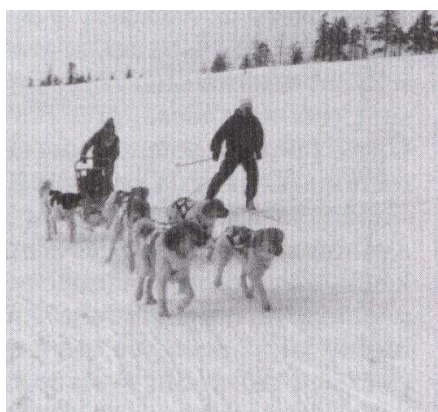
Připravují se organizátoři, sponzoři, závodní teamy, prostě všichni, kteří byli duchem a atmosférou tohoto závodu zasaženi. Není to totiž jen závod. Je to poslání pokračovat tam, kde smrt polárníka Vojtěcha zastavila. Je to zkouška vlastní výkonnosti, je to symbol tisíce let starého sepětí člověka se psem. Je to důvěra v kamarádství a spoleh na muže na trailu, který tě doprovází. Je to hozená rukavice. Všem těm, kteří ji zvednou přejí: Ať neuhasne Tvůj oheň a nepřestane hřát, ať zásoby Ti nikdy nedojdou, ať síly neopustí Tvoji smečku a ať polárka na severní obloze Tě vždy zavede do bezpečí.

Poznámka:

- knihy Mush go (začátek mushingu v ČSSR)
- Sibiřským trailem (I Českoslovenští expedice se psím spřežením na Polárním Uralu)
- Bajkal sibiřská výzva (II. Československá celozimní expedice se psím spřežením na Bajkalském jezeře)

VÝSLEDKOVÉ LISTINY JEDNOTLIVÝCH ROČNÍKŮ

LEDOVÁ JÍZDA 1 . ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA VRCHLABÍ - VOSECKA B. * LUČNÍ B. * VRCHLABÍ 14. - 16. 3. 1986					
1. ELSTER R & ELSTER J.	ČHP	5.27	1.44	0.56	8.07
2. KOBR I. & HANZLÍK P.	ČHP	5.32	1.47	0.56	8.15
3. CHLUM J. & KYNCL M.	ČHP	7.15	2.19	1.06	10.40
4. FISCH V. & ŘÍPA M.	AM	7.04	2.43	0.59	10.46
5. KLÍR J. & LOUČKA R.	ČHP	7.47	2.37	1.00	11.24
6. KOBR P. & SLÁDEK S.	ČHP	7.32	3.09	1.44	12.25
BŘÍZA J. & VYSTRČILJ.	ČHP	X	X	X	X
SÍBRT I. & ZBORNÍK V.	SH, AM	X	X	X	X
SOUČEK J. & KLEINWACHTER R.	sc, ČHP	X	X	X	X

*Dojezd do cíle, Kolínská bouda, A. Červená, M. Kyncl
Český horský pes zdaleka nevydržel a je schopen
podstoupit i tento náročný závod. Je vidět,
že kdo věci rozumí, dokáže s tímto naším národním
plemenem úspěšně pracovat a závodit. Kvalita těchto
psů byla již mnohokrát prokázána. Bohužel se ještě
nepodařilo, aby se chov těchto psů dostal do rukou
těm správným lidem, kterým jde o dobro věci a nejenom
o peníze. Ale to se spraví.*

**LEDOVÁ JÍZDA 2. ROČNÍK MEMORIÁLU DR. V. VOJTĚCHA
VRCHLABÍ - VOSECKA B. - LUČNÍ B. - VRCHLABÍ 13. - 15. 3. 1987**

1. ELSTER P.& PECHEK V.	6 ČHP	2.12	2.05	1.27	5.44
2. HANZLÍK P.& KURKA V.	5 ČHP	2.26	2.05	1.20	5.51
3. KOBR I. & KOBR P.	6 ČHP	2.47	1.59	1.20	6.06
4. CHLUM J. & KYNCL M.	7 ČHP	2.43	2.28	1.27	6.38
5. LOUČKA R.& KLÍR J.	5 ČHP	3.06	2.46	1.48	7.40
6. LANG H. & BIČÍK P.	5 ČHP	3.01	3.11	1.44	7.56
7. DOLEJŠ F. & VELVARSKÝ R.	6SH	3.48	2.54	1.20	8.02
8. FILOD. & KROTKOVSKÝ R.	4ČV	3.59	3.11	1.55	9.05
9. SÍBRT I. & ZBORNÍK V.	4AM, 6SH	4.16	4.22	2.07	10.45
10. HLADŮVKOVÁ & RICHTER	4 ČHP	5.12	5.20	2.03	12.35
11. KREJČÍ J. & ŘÍPA M.	5 AM	x	x	x	x

**LEDOVÁ JÍZDA 3. ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA
VRCHLABÍ - VOSECKA, VOSECKA - LUČNI, LUČNÍ - VRCHLABÍ 1 1. - 13. 3. 1988**

1. ELSTER R & ELSTER J.	ČHP	2.54	X	1.47	4.41
2. CHLUM J. & EMICHEL J.	ČHP	3.04	X	1.39	4.43
3. HANZLÍK P.& HEIDENREICH P.	ČHP	3.08	X	1.47	4.55
KREJČÍ J.& ŘÍPA M.	AM	3.12	X	1.43	4.55
4. LOUČKA R.& KLÍR J.	ČHP	3.23	X	1.49	5.12
5. KONEČNÝ I. & VYSTRČIL J.		4.27	X	2.03	6.30
6. LANG H. & BIČÍK P.	ČHP	4.38	X	2.08	6.46

*Start Kolínská bouda, Renata Horáková
Další podstatné zpestření Ledovek je účast bab.
(Matulíková, Červená, Obuchová, Belohlavová,
Havraníková, Hladůvková, Dragounova, Schejbalová,
Horáková, Nováková) - běda mně jestli jsem některou
vynechal. Dokonce padl návrh, aby 10. ročník mohly
jet pouze smíšené týmy. Výzva - dosud nejela pouze
dámská posádka*

LEDOVÁ JÍZDA 4. ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA 3. -5. 3. 1989

1. CHLUM J. & EMICHEL	ČHP	5.19.35		
2. KOBR I. & KŮRKA	ČHP	5.33.54		
3. HEPNAR & KANĚRA	ČHP	5.44.50		
4. KLÍR & LOUČKA	ČHP	6.02.42		
5. ELSTER & KOTEN	ČHP	6.05.17		
6. HANZLIK & HEIDENREICH	ČHP	6.07.20		
7. LANG & BIČÍK	ČHP	6.46.49		
8. KOMIN & OCHOZKA	SH	7.36.59		
9. SEIFERT & HAIS	ČHP	7.50.08		
10. SOUČEK & KLEINWÄCHTER	SČ	8.14.05		
11. HOLEČEK & REDHONS	ČHP	9.50.51		
12. KUBR & KOŽÍSEK	ČHP	12.58.04		

LEDOVÁ JÍZDA 5. ROČNÍK MEMORIÁLU DR. V. VOJTĚCHA STRÁŽNÝ - TETR B. - STRÁŽNÝ - TETR B. (OBR) - STR. BUFET 8. - 10. 3. 1991

1. GUT T. & KOBŘÍ.	AH	4,47.20	3.45.15	1,10.58	9.43.33
2. FILLO D.&LILGES.		6.08.58	4.19.18	1.31.36	11.59.52
3. KUBR V.& STEKLY V.		6.31.15	4.29.16	1.33.00	12.33.31
4. LOUČKA R. & RAŠÍN I.		6.06.45	5.03.33	1.29.28	12.39.46
5. MATULÍKOVÁ K. & NEKVINDAS.		6.16.15	4.58.02	1.77.07	12.41.24
6. KONEČNÝ J. & JIRÁSKA J.		6.49.35	4.41.20	1.28.40	12.59.35
STRAKOŠ J. & MELISEKJ.	X		X	X	X
ŘEPIK B. & BOHAČEK A.	X		X	X	X
KLEINWÄCHTER R. & HAVRÁNIKOVÁ D.	X		X	X	X

LEDOVÁ JÍZDA 6. ROČNÍK MEMORIÁLU DR. V. VOJTĚCHA VRCHLABÍ - STRÁŽNÝ * STRÁŽNÝ - KOLÍN B. - VRCHLABÍ 21. - 23. 2. 1992

1. GUTT&KŮRKA V.	9AH			
2. ČHLUM J.&EMICHEL J.	9AH.1ČHP			
3. VELVARSKÝ R. & OSTĚNÍK	8SH			
4. MATULÍKOVÁ K. & NEKVINDA S.	7SH			
5. RAŠÍN I. & SCHEJBAL	9ČHP			
6. ŘEPIK B. & USADÍLEK	8SH			
7. WRABEL M. & HAAGL B.	8SH			
8. KERHOF M. & WERSPEK P.	HOLLAND			
9. STRAKOŠ & BLAŽEK J.	4ČHP.4SČ			
10. MIFAR J. & ČIČERIN R.	4AM.4SČ			
11. NEUKIRCHEN M. & LIETZ D.	SAM			

LEDOVÁ JÍZDA 7. ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA ŽACLÉR - KOLÍN B. ' KOLÍN B. - KOLÍN B. (29 km] * KOLÍN B. - ZACLÉR 16. - 18. 2 1994

1. CHLUM J. & KŮRKA V.	12AH	2.41.32	2.00.26	2.34.32	7.16.30
2. MATULIK J. & NEKVINDA A.	8AH, 2SH	2.54.44	2.14.37	2.35.30	7.44.48
3. ŘEPIK & SADÍLEK	10SH	3.12.35	2.23.50	2.56.12	8.32.37

4. SETUNSKÝ & STEKLY	SH	3.30.58	2.23.05	3.03.30	8.57.33
5. KITNER & DRAGONOVA	8AH, 1 PS	3.37.37	2.30.07	2.54.41	9.02.25
6. VORÁČEK & HOKR	8SH	3.32.54	2.24.28	4.26.58	10.24.20
7. ORUK & DIBLIK	8SH	3.51.14	2.57.47	3.34.41	10.45.57
8. ČERVENÁ & KYNCL	8ČHP	4.06.41	3.04.35	3.34.41	10.45.57
9. RAŠIN & LOUČKA	8ČHP	4.05.00	3.11.58	3.44.05	11.01.03
10. KUBICA & VELIČKA	7SH	4.15.43	3.07.17	-	-

**LEDOVÁ JÍZDA 8. ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA
ŽACLÉR - KOLÍN B. * KOLÍN B. - KOLÍN B. 129 km) * KOLÍN B. - ŽACLÉR 9. - 11. 2. 95**

1. KOBR I. & KŮRKA V.	10AH	2.38.00	1.53.38	2.03.50	6.35.28
2. KITNER J. & DIBUKZ.	8SH 2NO	2.48.28	2.05.12	2.01.25	6.55.06
3. VORÁČEK K. & ŠANOUF V.	9SH 1ČHP	2.55.56	2.05.45	2.07.45	7.09.26
4. KUBICA J. & BOHATÝ T.	8SH TAM	3.07.55	2.22.33	2.22.29	7.52.57
5. ŘEPÍK B. & NOVÁKOVÁ P.	7SH	3.27.15	2.20.47	2.19.20	8.04.22
6. HANUŠ J. & VONDRÁK J.	6SH, 1AH, 1ČHP	3.21.18	2.39.55	2.25.08	8.26.21
7. MIKÁSKA J. & HRDÝJ.	8SH	3.26.12	2.51.05	2.30.08	8.47.25
8. OBUCHOVÁ L. & LEBLOCH J.	8SH	4.09.20	2.44.36	2.39.30	9.33.26
9. JOB M. & JAROŠ P.	5SH 2AH	4.45.08	2.25.55	2.30.20	9.41.23
10. KVAPIL J. & SCHEJBALOVA B.	7SH	4.15.30	3.02.04	2.48.58	10.06.32
11. RAŠIN I. & PROCHÁZKA V.	8 AH 1BO	4.51.25	2.24.30	2.51.39	10.07.34
12. ČERVENÁ A. & KYNCL M.	7CHP	4.49.00	3.11.18	3.08.45	11.09.03

**LEDOVÁ JÍZDA 9. ROČNÍK MEMORIÁLU Dr. V. VOJTĚCHA
STRÁŽNÉ - KOLÍN B. " KOLÍN B. - KOLÍN B. (29 km) » KOLÍN B. - STRÁŽNÉ 6. - 8. 3. 1997**

1. CHLUM J. & BULVA J.	10AH	1.37.05	1.48.15	1.14.33	4.40.03
2. KOBR I. & PECHEK V.	10AH	1.35.21	1.53.23	1.16.12	4.44.56
3. MATULÍK J. & NEKVINDA A.	AH	1.45.16	2.03.14	1.22.05	5.10.35
4. VONDRÁK J. & OVEČKA T.		1.58.09	2.01.52	1.23.25	5.23.26
5. RAŠIN I. & PROCHÁZKA V.	8AH, 1PS	1.59.15	2.02.32	1.22.46	5.24.33
6. JERIE D. & STEJNER R.	8SH	1.53.18	2.06.14	1.54.21	5.53.53
7. NĚMEC V. & LENFELD J.		2.18.23	2.16.33	1.29.03	6.03.59
8. PORUBSKÝ P. & HORÁKOVÁ R.	8SH	2.12.08	2.18.20.	1.43.40	6.14.08
9. KOLBERGER A. & DIBLÍK Z.		2.12.53	2.25.22	1.45.36	6.23.51
10. ŘEPÍK B. & SADÍLEK FR.		2.16.50	2.35.36	1.41.48	6.34.14
11. MIKÁSKA J. & BĚLOHLAVOVÁ V.	8SH	2.28.11	2.37.01	1.50.29	6.55.41
12. HANUS J. & LANG H.		2.18.25	2.52.25	1.51.56	7.02.46
13. LEBLOCH J. & OBUCHOVÁ L.		2.28.15	3.03.41	1.54.10	7.26.06

UMÍSTĚNÍ

	1	2	3
Chum Jan	3x	2x	1x
Kobr Ivan	2x	3x	1x
Kůrka Václav	3x	2x	x
Elster Petr	3x	x	x
Gut Tomáš	2x	x	x
Emichel Jiří	1x	2x	x
Pechek Míra	1x	1x	x
Bulva Jaroslav	1x	x	x

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

9x	nikdo
8x	nikdo
7x	Kobr Ivan, Chlum Jan
6x	Kůrka, Loučka
5x	Rašín, Řepík
4x	Elster P, Hanzlík, Kyncl, Klír, Lang, Nekvinda
3x	Řípa, Kobr P, Kleinwachter, Emichel, Sadílek, Diblík, Bičík
2x	Elster J., Síbrt, Zborník, Souček, Pechek M., Velvaský, Filo, Krejčí, Heidenreich, Holeček, Rejhons, Kubr, Strakoš, Gut Tomáš, Stekly, Matulíková, Matulík, Kitner, Voráček, Červená, Kubica, Hanuš, Vondrák, Mikáska, Obuchová, Lebloch, Procházka,
1x	Bulva, Ovečka, Jerie, Steiner, Němec, Lenfeld, Porubský; Horáková, Kolberger, Bělohlová, Kubíček, Kuta, Vobérek, Košiva, Kulhánek, Hepnar, Kaněra, Koten, Komín, Ochozka, Seifert, Hais, Kožíšek, Lilge, Konečný Jiruška Melíšek, Boháček, Havraníková Ostěník, Schejbal, Wrabel Fisch, Sládek, <i>Bříza</i> , Vysrčil, Dolejš, Krotkovský, Hladůvková, Richter, Konečný, Vysrčil, Haagl, Kerhof, Werspek Blažek, Mifar, Čičerin, Nevkirchen, Lietz, Setunský, Dragounova, Hokr, Orlík, Velička, Sanovec, Bohatý, Nováková, Hrdý, Job, Jaroš, Kvapil, Schejbalová

Mezi etapami u Kolínské boudy, B.Řepík a P. Nováková. K Ledovce se nemusí přistupovat jako k závodu. Je to takové třídní ježdění se psy a parťákem na čas. Když všechno vyjde a posádka se dobře umístí, je to skvělé. Když ale tomu tak není, může to být přesto prima zážitek. Je-li jasné, že to není na „bednu“, opadne nervozita a vše se dá lépe prožít, vychutnat krásy okolní přírody, večer déle posedět atd.

Po 2.etapě u. Kolínské boudy, V. Kůrka, I. Kobr. Vybavení dnešních posádek se již trochu liší. Goretexové oblečení, dobré boty, kvalitní stany a spacáky, dobré běžky na bruslení, iontové nápoje a vhodné jídlo je zcela běžné. Pro dobře seštrhanou posádku může být závod i za nepříznivého počasí kvalitním zážitkem.

Boj na tratí, J. Chlum a V. Kůrka. Kdo si chce zazávodit, tomu dává Ledovka obrovské možnosti. Můžete neustále běžet, tlačit saně, pobízet psy, nadávat běžkařovi, desetkrát se předjíždět s tím samým závodníkem po dobu celých tří etap.

Tak to má být, Kobr I., V. Kůrka ano tak to má být - psi, saně s vybavením, psod, lyžař, dobrá trať, sníh, mráz, před sebou i za sebou hodně kilometrů, to je ta správná Ledovka !